

ALTO BIO BIO

Zrádné kraví stezky

Přišel květen a spolu s prvním májem i dvoudenní volno ve škole. Již na začátku týdne jsem se s Danou domluvila, že vyrazíme někam na výlet. Do poslední chvíle jsme se rozhodovaly mezi dvěma národními parky. Nakonec byla odhlasována národní rezervace Alto Bio Bio ležící na hranicích s Argentinou, tedy asi 200km od Temuca.

Dany Claudio odjel za rodinou a Gabriel řekl, že je venku moc zima a má nějakou práci, a tak jsem se vydala sama s Danou. Po asi dvouminutovém čekání nás první stop vzal skoro až do Lautara, tam skoro žádná auta nejezdila, ale naštěstí nám zastavil autobus a hodil nás do centra, kde nás naložil milý pár Chilanů a na korbě pick-upu nás odvezli až do Curacautín. Po sezení na korbě jsme byly vymrzlé a tak jsme zalezli do první hospody ohřát se čajem. Na to v jaké čtvrti se hospoda nacházela, vypadala uvnitř dost luxusně a také byla úplně prázdná. Když jsme řekly, že chceme jen horký drink a nic k jídlu, odešla se servírka zeptat do kuchyně, jestli je to ok a po schválení šéfa nás usadila k jednomu z prázdných stolů. Potom, co srovnala všechny ubrousky a přeskládala veškerý příbor v okolí, se nás konečně přišla zeptat, co si dáme. Kafe bylo dobré, jen štrúdl byl pomazaný mancharem a místo vanilkového krému šlehačka, ale mohly jsme být rády i za to.

Nakoupily jsme housky, avokáda a čokoládu na cestu a hned další stop - rodinka s dětmi. Pak pán a kluk v pick-upu s kabinou pro dva, kteří nám řekli, že na to abychom seděly vzadu na dřevě je moc zima a tak nás naskládali k sobě do kabiny. Dana vmáčklá mezi ně a já na jejím klíně:-D Ale odvezli nás až k Lonquimay. Tam jsme stoply autobus, který směřoval právě k Alto Bio Bio. Naše snaha zjistit od řidiče autobusu kde je vstup do parku, skončila otázkami typu: „A proč tam chcete jet?“ „Tam ale nic není.“ Poté odbočil ze silnice na prašnou cestu odvézt poslední spolucestující a svezl nás tak vlastně kusem národního parku. Když nás vysadil u administrace parku, okomentoval to slovy: „Tak co?“ „Čekaly jste snad něco víc?“ Ujistily jsme ho, že vše je, jak jsme si to představovaly a vydaly se sehnat mapu.

Administrace parku byl rodinný baráček, kde nám majitel řekl, že zrovna nemá čas, kamsi mávnul rukou s vysvětlením, že tam je cesta a po ní můžeme jít buď jedno nebo dvoudenní okruh, ale na ten dvoudenní, že potřebujeme průvodce. Na požádání jsme ještě dostaly rádobu mapu a vyrazily jsme na cestu.

Přešly jsme pastvinu a za ní se vydaly po vyšlapané cestičce, nejspíš však od krav, a tak už za chvíli skončila a my se musely dál prodírat křovím. Proto jsme sešly zpátky dolu na pastviny a když se začalo stmívat, rozdělaly jsme na jedné z nich stan. Měla jsem štěstí, protože Dana s sebou v Chile má dva teplé spacáky a dvě karimatky a ještě k tomu mi tu Lena, která se už vrátila zpátky do Německa, nechala svoje kotníkové boty ála pohorky. Spacák byl super, ale boty byly úplně promočené hned ten první den.

Ztraceni v divočině

Ráno jsme opět zvolily špatnou cestu, jelikož končila někde v křoví. Tentokrát jsme se ale prostě jen otočily a vyrazily na druhou stranu. Tam se naštěstí pěšina po chvíli napojovala na větší cestu, která se pomalu vinula nahoru do kopce, a tak jsme si vesele vykračovaly a naivně si myslely, že už máme vyhráno. Po cestě jsme nasbíraly sníh, abychom doplnily zásoby vody, minuly jsme odbočku směřující dolů a pokračovaly dál.

Najednou však konec, jakoby cestu někdo usekl a před námi jen keře a stromy. No, nebudeme se přeci vracet, vylezeme nahoru na ten kopec a odtamtud už určitě nějaká cesta povede nebo nějakou uvidíme...A tak jsme se vrhly do křoví a za neustálého šlehání bambusů, se vydrápaly až na vrcholek kopce, kde padlo to osudné rozhodnutí. „Hele koukej, támhle na tom kopci naproti je silnice a nějaký domeček.“ „To by mohla být hranice s Argentinou.“ „Stačí po hřebenovce obejít tohle údolí.“ „Jasný, to nejpozději do zítřka stihneme a rovnou tam můžeme něco stopnout.“ „Jen musíme obejít ty skály, co jsou před námi.“ Rozhlédly jsme se, ze tří čtvrtin nás obklopovalo husté křoví, a tak jsme vyrazili jediným zbývajícím směrem.

Sněhu stále přibývalo, a tak jsem se smířila s tím, že suché boty mít během tohoto výletu už prostě nebudu. Bohužel průseky za chvíli skončily a my byly zahrnány zpátky do křoví. Probojovaly jsme se až dolu do sedla a odtamtud na další hřeben. Problém byl v tom, že jsme potřebovaly až na ten hřeben, co byl naproti, ale v sestupu nám bránily skály strmě spadající až dolu do údolí. A tak jsme stále stoupaly nahoru podél skal a prodíraly se sněhem a křovím. Když začala padat noc, konečně zmizela většina skal a pod námi byla jen strmá stráň. Měly jsme s sebou čelovky a tak jsme se to rozhodly risknout, protože přeci jenom dole v údolí se spí lépe než ve sněhu na vrcholku. Cestu po stráni nám usnadnily bambusy. Byla jich tam spousta, ohebné, dosahující výšky tak jednoho metru s kořeny pevně zapuštěnými v zemi. Spouštěly jsme se po nich jako po laně, a takhle jsme doslaňovaly až k první mýtině, která ale nebyla moc na rovině a stále celá přikrytá sněhem. To už byla tma, proto jsme se rozhodly rozdělat stan na lístečkách v lese. Kvůli vodě pramenící opodál, bylo podloží úplně promáčené, kolíky od stanu vůbec nedržely, takže náš stan měl tuhle noc fakt originální tvar.

Civilizace na dohled

Celou noc pršelo. Ráno po probuzení jsme doplnily vodu a sešly dolu do údolí v obavách, jak velká řeka tudy protéká. Jelikož burácení vody se rozléhalo po celém údolí. Naštěstí se však ukázalo, že je to spíše větší potok. Problém byl v tom, že ho ze všech stran hustě obklopovalo křoví a tak se do něj nedalo ani slézt a přebrodit ho ani ho přeskočit. Nakonec jsme našly takové vzrostlejší křoví klenoucí se ze břehu nad potok. Jeho rozvětví jsme použily co by odrazového můstku a úspěšně se tak dostaly „suchou nohou v promáčených pohorkách“ na druhý břeh.

Teď už zbývalo jenom vylézt na kopec a odtamtud se rozhlédnout a po hřebeni konečně na hranici a silnici. Při výstupu ale začal děsný slejvák s výškou se pomalu měnící ve sníh a kroupy, a když jsme konečně dorazily nahoru, bylo kvůli mlze vidět sotva pár metrů před sebe. V mrazivém větru jsme tedy po vrcholovce pokračovaly dál, až se kopec začal opět svažovat. Když jsme sestoupaly trochu níž, bylo konečně zase trochu vidět, a tak jsme zjistily, že k našemu cíli musíme překonat ještě jedno údolí. Cesta dolů byla příkrá a chvílkami skalnatá, a tak nám trvalo docela dlouho, než se nám povedlo sestoupat až dolů k řece.

Teď už stačilo jen překročit řeku, vylézt na kopec a byly bychom na silnici, jenže...Řeka nevypadala ani mělce ani klidně a posledních pár dnů deště tomu moc nepomohlo. Procházely jsme po strmém břehu kolem koryta a doufaly, že najdeme spadlý strom, kameny nebo nejlépe lávku. Ale kde nic tu nic. Dana se nakonec rozhodla zkusit řeku přejít. Oblečená (stejnak jsme byly úplně promočené), vstoupila do řeky, ale už po jednom metru jí voda sahala na stehna a proud ji málem podrazil nohy, a tak se vrátila.

Cesta k Argentinské hranici pro nás tímto skončila, proto jsme se rozhodly pro nouzový plán jít podél řeky, dokud nedojdeme do vesnice, ze které jsme vyrážely. Opět jsme překročily potok, Dana vodou, já po spadlém stromě a dál jsme pokračovaly podél řeky. Naneštěstí se za chvíli břeh změnil na kolmou skálu, a tak nám nezbývalo nic jiného, než začít zase šplhat nahoru. Opět nás zachránil bambus, pro změnu sloužící jako lano na šplhání nahoru. Konečně jsme se vyškrábaly až na vrchol a zjistily jsme, že první domečky jsou v dálce podél řeky již na dohled. Ovšem také jsme zjistily, že to znamená překonat další asi čtyři kopce. Pro usnadnění chůze jsme se rozhodly místo cesty nahoru a

dolů přes vrcholky a údolí, zkusit jít podél řeky, co to půjde. To znamená, že nás čekalo opět klesání zpátky dolu k řece.

Výhodou téhle oblasti bylo, že tam všude byla spousta pramínek, které stékaly dolu do řeky, a tak jsme neměly nouzi o vodu. Pokračovaly jsme podél řeky, a když se objevila skála, vyšplhaly jsme po stráni a oblezly ji horem. Byl před námi již poslední kopec, když padla tma, tak jsme rozdělaly stan a jen co jsme do něj zalezly, opět se rozpršelo.

Ze života Mapuche a Sladká odměna na závěr

Nebyla to ta nejlepší noc v životě, ale na to, že jsem měla mokrou půlku spacáku, Dana našťestí ne, tak to šlo. Horší už bylo nasoukat se ráno do zmrzlých vodou nasáklých kalhot a bot. Potom co jsme se k tomu odhodlaly, posnídaly jsme poslední sušenky, sbalily jinovatku pokrytý stan a vyrazily dál. Zbývalo nám vyšplhat poslední kopec. Naštěstí jsme se tentokrát nemusely až tolik prodírat křovím, protože zde již byly vyšlapané kraví stezky. Další známka blížící se civilizace. Ze shora jsme uviděly ovce pobíhající na protějším kopci za řekou a záviděly jim jejich čtyři nohy a rovnováhu na skalnaté stráni.

Pak už poslední sestup a konečně cestička. Ta nás zavedla, až k prvnímu domečku. Z něj vylezl indián, a když nás viděl, pozval nás dovnitř ke kamnům. Pohostil nás matěčkem, čajem, chlebem, máslem a koňským masem, které se u nás nesetkalo s moc velkým úspěchem. Nejdůležitější však byla roztopená kamna, u kterých jsme se mohly trochu ohřát. Docela dlouho jsme si povídali. Mimo jiné nás naučil pár mapučských slovíček. Ovšem pamatuji si jen, jak se řekne Araucania – Pewen. Mapučové (nebo také Araukánci) jsou indiáni, kteří původně žili na území Chile a byli vytlačeni

španělskými kolonizátory. Dodnes mezi Mapučí a ostatními Chilany panuje spousta sporů. Obecně jsou považováni za nebezpečné a delikventy. Ovšem do jaké míry se jedná pouze o medializaci vládou, nemám tušení. Mě nejvíce fascinovalo to, že zkoušel vodu na čaj, jestli je dost horká tím, že si ji prostě nalil na ruku.

Když jsme se ohřály, daly jsme mu nějaké peníze za pohostinnost a vyrazily posledních osm kilometrů na silnici. Tentokrát už však po cestě! Cestou jsme se ještě stavily na správu parku dát jim vědět, že jsme živé a zdravé. Jako by nám to nestačilo, rozhodly jsme se poslední úsek cesty zkrátit přes louku, která však byla celá podmáčená, a tak ty boty, co jsme pracně alespoň malinko vysušily, byly už zase totálně nasáklé vodou. Na silnici jsme však došly.

U silnice stál krámek, bohužel však zavřený a nikde žádné auto. To co konečně projelo, nám nezastavilo, proto jsme vyrazily pěšky. Po chvíli chůze nám však přeci jen jeden týpek zastavil a svezl do vesnice Licura. Tam jsme zalezly do hospody a daly si čaj a teplé jídlo. Byla tam hrozně milá kuchařka, která nám připravila speciální menu podle našeho přání a po jídle za námi přišla, jestli nechceme ochutnat dort z jedlých kaštanů. Samozřejmě jsme přikývly a dobře jsme udělaly, protože byl vážně výtečný. O to větší bylo naše překvapení, když jsme chtěly zaplatit a ona nám řekla, že ne, že to byl dárek. Byl to její vlastní dort, který normálně neprodávali! Tak jsme aspoň nechaly hodně tučné dýško.

Po jídle jsme se přesunuly na silnici. Žádné auto nejelo, ale za chvíli se objevili dva policajti a dali se s námi do řeči. Konečně pak vyjelo ze zatáčky auto, tak jsme se ho snažila stopnout. Když už to vypadalo, že nám nezastaví, postavil se jeden z těch policajtů na silnici a zastavil ho. Zeptal se kam jedou, ukázal na nás a řekl, jestli by nás nesvezli. Policajtovi se těžko odmítá, a tak jen pokrčili rameny a udělali nám místo vzadu na sedačce. Byl to mladý kluk s holkou a nakonec byli hrozně fajn a svezli nás kousek od Temuca do Victorie. Nejvtipnější bylo, když jsme zastavili na červené a uprostřed silnice seděl hubený pouliční pes. Ten kluk otevřel okýnko a nakázal své holce, aby mu podala jeden z hodně luxusních zákusků, které vezli pro sebe a její maminku. Nakonec, přes veškeré její protesty, nakrmil psa celou krabicí.

Pak už poslední stop na dálnici, kde jsme chytly autobus už do Temuca. Usušit se, vyspat se a ráno do školy dohnat to, co jsme zameškaly.

Ještě bych možná měla dodat, že Dana celé tohle dobrodružství zvládla s penisem v břiše. Sice se má narodit až začátkem srpna, ale i tak Matouši, Šimone, Same nebo jak se budeš jmenovat, super že jsi to zvládl.

